

jf. stk. 4. Egenbetalingen skyldes, at der vil være tale om overkompensation, hvis modtageren får de fulde anskaffelsesudgifter dækket. Til forskel fra egentlige hjælpemidler vil et forbrugsgode, der bevilges med henblik på at kompensere for en nedsat funktionsevne, således normalt også indebære en lettelse i dagligdagen på samme måde som for ikke-handicappede.

For eksempel vil en nedsat funktionsevne kunne bevirke, at pågældendes eneste mulighed for at klare tøjvask er ved brug af egen vaskemaskine. Ved brugen af vaskemaskine får pågældende således dækket behovet for kompensation for den nedsatte funktionsevne, men opnår desuden de fordele, der i øvrigt ligger i det at have egen vaskemaskine, fremfor at skulle bruge tid og penge på at benytte fx et møntvaskeri.

I nogle situationer vil ansøgerens handicap nødvendiggøre et produkt med en særlig kvalitet eller kapacitet, som ikke-handicappede ikke nødvendigvis behøver. Det kan ligeledes være nødvendigt at tilpasse forbrugsgodet gennem en særlig indretning, for at det kan betjenes af den pågældende. For at modvirke, at modtageren påføres merudgifter som følge af handicapet, er det i stk. 5 foreslået, at der kan dækkes nødvendige merudgifter, fx til betaling af prisforskellen mellem en almindelig vaskemaskine på markedet og en maskine med den nødvendige særlige kvalitet/kapacitet, eller til merudgiften til den særlige handicap-indretning.

I særlige tilfælde kan et almindeligt forbrugsgode have en så specifik funktion til at kompensere for handicapet, at forbrugsgodet reelt ikke har anden funktion end at fungere som hjælpemiddel på linie med de egentlige hjælpemidler, der er omhandlet i forslaget § 95. Det drejer sig især om forbrugsgoder i form af computere og andet elektronisk udstyr i tilfælde, hvor udstyret er modtagerens eneste reelle mulighed for at kommunikere, og hvor den pågældende på grund af handicapet ikke har nogen mulighed for at udnytte de øvrige anvendelsesmuligheder og fordele, der ligger i udstyret.

Da der normalt vil være tale om ganske betragtelige udgifter, kan kommunen/amtskommunen beslutte at yde hjælpen som udlån, jf. forslaget § 6.

Efter forslaget § 7 er der mulighed for, at socialministeren kan fastsætte nærmere regler om afgrænsningen af, hvilke forbrugsgoder der kan ydes hjælp til og om mulighederne for at få hjælp til udskiftning, reparation og drift af et forbrugsgode, der er anskaffet med støtte efter § 96. Det forudsættes, at der i overensstemmelse med Kompensationsudvalgets anbefalinger som hovedregel ikke ydes hjælp til udskiftning af et forbrugsgode, der er anskaffet med

støtte efter § 96, og at reparations- og driftsudgifter som udgangspunkt betales af brugeren selv. Der kan dog som fremhævet af Kompensationsudvalget ud fra en merudgiftsbetragtning være behov for at give mulighed for at dække udgifter i forbindelse med udskiftning og reparation af forbrugsgoder med en særlig kapacitet/handicapindretning, eller hvor forbrugsgodet alene fungerer som et hjælpemiddel for den pågældende.

Til § 97

Forslaget, der afløser reglerne om støtte til køb af invalidebil i bilstandslovens § 58, svarer i vidt omfang til de gældende bestemmelser med de nødvendige ændringer, der følger af, at hjælpemiddelområdet efter lovforslaget opdeles i hjælpemidler, forbrugsgoder og biler.

Dog henlægges afgørelseskompetencen efter forslaget til amtskommunerne. Efter den gældende lov er afgørelseskompetencen i invalidebilsager placeret i revaliderings- og pensionsnævnene, som efter forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område nedlægges. Om begrundelsen for at nedlægge revaliderings- og pensionsnævnene henvises til forslaget til lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Forslaget om at placere afgørelseskompetencen i invalidebilsager hos amtskommunen skal ses på baggrund af, at brugerorganisationerne i forbindelse med arbejdet i Udvalget om hjælpemidler og andre handicapkompenenserende ydelser har fremhævet, at behandling af sager om støtte til invalidebil forudsætter en ekspertise og et kendskab til de særlige forhold, der gør sig gældende for mennesker med handicap, og at opbygningen af den nødvendige ekspertise på grund af det relativt beskedne antal sager forudsætter et større befolkningsgrundlag, end der er i kommunerne. Brugerorganisationerne lægger derfor stor vægt på, at afgørelseskompetencen placeres på regionalt niveau.

Da amtskommunerne allerede efter reglerne i den gældende lov i vidt omfang inddrages i invalidebilsager som led i rådgivningsvirksomheden efter bilstandslovens § 29, foreslås det, at afgørelseskompetencen placeres hos amtskommunen.

Derudover er der foretaget enkelte sproglige ændringer i forhold til formuleringen i den gældende lov. Fx er udtrykket »motorkøretøj« erstattet med »bil«.

Stk. 1 fastslår, at det ligesom ved støtte til hjælpemidler og forbrugsgoder er funktionsevnekriteriet, der anvendes ved støtte til bil. Funktionsevnekriteriet anvendes med en lidt anden formulering end i de